

Over 100 år i træ

Af Poul Willadsen

Ægteparret Cathrine og Laust Nielsen havde i 1877 det svære valg, om de skulle starte eget firma i Gørding eller Esbjerg. De to byer var lige store, og valget faldt på Gørding, hvor en tømmerhandel blev startet tæt ved jernbanen og under meget små forhold. Den første postering blev foretaget d. 16. juni 1877, og den første hovedbog er i behold. Men også andre ting minder om de første år, bl.a. ringe til at binde heste ved i porten, når man i dag besøger Chr. Niensens Tømmerhandel.

Laust Nielsen døde i 1892, og under navnet Laust Niensens enke drev hustruen tømmerhandlen videre med hjælp af en bestyrer, indtil sønnen Christi-



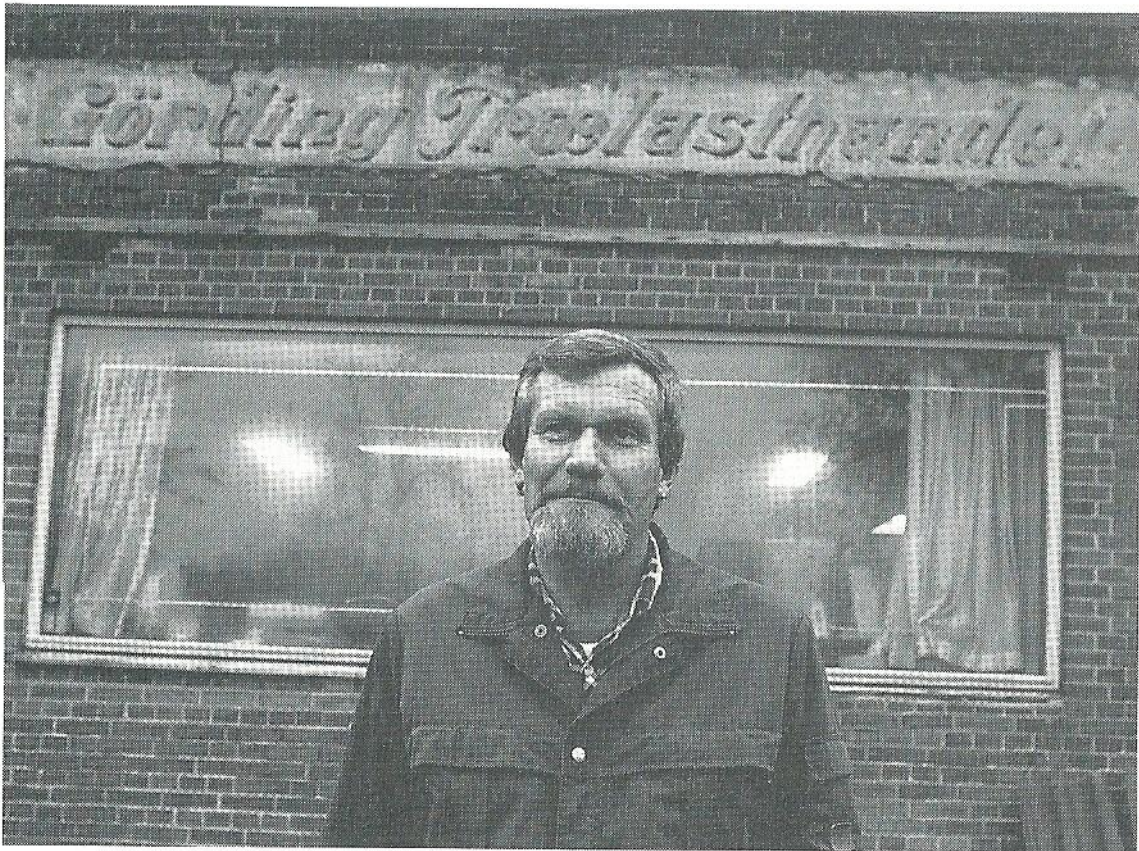
Chr. Nielsen (med den hvide flip og den typiske stråhat) fotograferet på tømmerhandlen først i dette århundrede.

an med en god uddannelse som ballast i 1904 vendte hjem for at drive firmaet videre. Og det gik stærkt fremad under den driftige mands ledelse. Han var altid i hvid flip og stråhat. Han satte sit store præg på firmaet, der fortsat bærer hans navn. Tømmeret kom med jernbanen, og han hentede det selv på trækvogn. Senere fik tømmerhandlen sin egen hest, men »Musse« var ikke altid i lige godt humør. Ihvertfald præsterede hun at bide sin ejer i armen. Senere blev der købt yderligere et par heste ind. I dag er deres arbejde overtaget af tre lastbiler.

Næste generation i tømmerhandlen kom til med Agnes og Immanuel Nielsen i 1945 – et år efter Chr. Niensens død. Både som tømmerhandler og menneske var Immanuel Nielsen præget af faderen, hvis halve liv havde været firmaet, mens han viede den anden halvdel til Indre Mission som lægprædikant.

Immanuel Nielsen oplevede den store ekspansion inden for boligbyggeri i 60'erne og 70'erne, men også stilstanden i begyndelsen af 80'erne, en stilstand, der også er gældende på det område i dag.

I midten af 70'erne kom fjerde generation, Poul Nielsen, med i firmaet, der siden blev omdannet til familieaktieselskab. Og det er det stadig med Agnes Nielsen som hovedaktionær efter ægtefællens død i 1985.



Fjerde generation, Poul Nielsen, foran den gamle hovedbygning.

Traditionel tømmerhandel

– Det er en traditionel tømmerhandel, hvor vi gør mere og mere i landbrugsbyggeri. Desuden går der meget til renoveringsopgaver, fortæller Poul Nielsen, der ikke lægger skjul på, at erfaring spiller en vigtig rolle i firmaet. Såvel bogholder Jens Poulsen som lagerforvalter Harry Lundgaard har begge været ansat i over 40 år som de ældste i tjeneste ud af de i alt atten-nitten ansatte.

– Til såvel landbrugs- som industribyggeri har vi længe arbejdet i stålkonstruktioner i kraft af en fast samarbejdspartner. En sjælden gang går vi selv ud i en offentlig licitation, men som regel er det håndværkeren, der på baggrund af vores materialepris prøver at hente et arbejde hjem. På den måde er vi mange gange med, når et arbejde er udbudt.

– Vi har omkring 5.000 kvm. under tag, og den ældste del stammer helt fra firmaets start. Og Laust Nielsen overvåger, hvad der foregår, da hans buste er placeret i muren over kontoret. I øvrigt fungerer de gamle lagerbygninger udmærket, da de gamle loftsetager i dag bruges til lager for isoleringsmateriale. Og den gamle hestestald udnyttes nu som lager for bygningsbeslag, fortæller Poul Nielsen.

– I 1972 byggede tømmerhandlen 1.600 kvm. nyt lager og fjernede ved den lejlighed nogle gamle hønsehuse, som vi havde købt sammen med nabogrunden. Det foreløbigt sidste skud på stammen kom til i 1978 med byggemarkedet på 1.000 kvm., og det har både direkte og indirekte haft betydning for omsætningen i firmaet som helhed, mener han.

– Nogle af de ældste bygninger er umoderne, men gør i renoveret stand fortsat gavn. Og samtidig fortæller de historie ligesom soklen til oldefars hus, som jeg har fundet i indkørslen, slutter han.

Poul Willadsen, f. 1952. Journalist ved Vestkysten i Bramming siden 1981, fra 1987 redaktør. Har skrevet en række jubilæumsbøger foruden bøgerne »Ikke som de andre« (1982) og »Omkring Alain« (1984) om et handicappet barns opvækst. Adr.: Søparken 36, Bramming.

Kilde: Lokal-Årbogen for Bramming Kommune 1990 s. 46-48.